

[Aksel Larsen.]

1936 solgte til Tyskland for 183,5 Mill. Kr., saa maatte vi købe for 219,7 Mill. Kr. — det var en valutamæssig Difference paa 36,2 Mill. Kr. I de første 8 Maaneder af 1937 var Tallet for Salg til Tyskland 179,8 Mill. Kr., et Fald paa 3,5 Mill. Kr., men Tallet for Køb fra Tyskland var 269,9 Mill. Kr., en Stigning paa 50 Mill. Kr. Medens vor Valutadifference i Samhandelen med Tyskland i de første 8 Maaneder af 1936 var 36,2 Mill. Kr., saa var den i de første 8 Maaneder af 1937 90,1 Mill. Kr.

Nu tvivler jeg jo ikke om, at man i det sidste Kvartal af Aaret vil kunne afsætte for nogle Millioner Kroner flere Landbrugsprodukter til Tyskland, jeg ved ikke nøje, hvor stort Tallet er, men det er betinget af det kolossalt forøgede danske Køb i Tyskland, og selv de mest fanatiske Venstremænd og Landboforeningsfolk maa vel kunne indse, at dette vel ikke er en Skrue uden Ende, men dog en Skrue med et meget stærkt stigende Gevind, og at det ikke kan lade sig gøre med en saadan Handelstraktat i Længden at forøge Afsetningen af danske Landbrugsprodukter til Tyskland. Derimod vil Følgen af en Forøgelse af den dansk-tyske Samhandel give stigende Vanskeligheder for den danske Industri, fordi denne kommer ud for en ubillig Konkurrence, og fordi den ikke faar de nødvendige Raastoffer, og der vil desuden blive Vanskeligheder for Samhandelen med andre Lande, fordi der bliver mindre at betale med til Indkøb fra andre Lande — og i sidste Instans vil det ogsaa komme til at virke hemmende paa Danmarks Landbrugseksport.

Jeg finder, at denne Handelstraktat trænger i høj Grad til at blive revideret og ikke i den Retning, Hr. Hauch har antydnet, tværtimod. Det er givet, at Arbejdet paa en Forbedring af Handelstraktaten vanskeliggøres betydeligt, naar vi paa denne Side har Landboforeningernes Formand, som selv er med i Forhandlingerne, og som paa Forhaand stiller sig fuldkommen paa Modspillerens Parti. Gennemførelsen af den Linie, de tyske Forhandlere følger, og som understøttes af Hr. Hauch og nu aabenbart ogsaa af Landboforeningerne, vil, saa vidt jeg kan bedømme det, bevirke, at Danmark bliver intet andet end en økonomisk Koloni af Tyskland, fordi Landet nu engang ikke kan eksistere selvstændigt, uden at der inden for dets Grænser findes en vis naturlig Vekselvirkning mellem Industri og Landbrug.

Men det er maaske ogsaa saadanne Forhold, Hr. Hauch og hans ligesindede ønsker.

I denne Forbindelse benytter jeg ogsaa Lejligheden til at spørge — jeg ved ikke, hvem Spørgsmaalet skal rettes til, jeg stiller det i Almindelighed —, hvor meget der er om de Rygter, der gaar om, at man mere eller mindre officielt eller uofficielt skal have følt sig for i Samtaler med ansvarlige tyske Statsmænd om Etablering af en Toldunion mellem Danmark og Tyskland. Det skulde glæde mig, hvis vi kunde faa en fuldkommen klar Benægtelse af, at saadanne Samtaler har været ført, eller at man overhovedet kunde tænke sig noget saadant.

Maa jeg saa i øvrigt sige om Landbrugs-krisen, at jeg kan ikke kontrollere, i hvor høj Grad Hr. Hauchs Tal i Aarhus er rigtige, jeg har mine Tvivl om, at de er rigtige; jeg tror, det er overdrevent, naar Hr. Hauch siger, at Landbruget med dets nuværende Indtægt af Produktionen kun skulde forrente en Trediedel af den i Landbruget anbragte Kapital. Hvis Hr. Hauchs Tal er rigtige, helt eller delvis — delvis rigtige er de jo —, kan jeg ikke se, at Landbrugets Vanskeligheder kan afhjælpes ved, at man gaar videre ad den Vej, der har været betraadt hidtil. Dette uendelige Antal Ordninger, der griber ind paa alle Omraader af Samfundshusholdningen, og som forbyder Livsformødenheder for Befolkningens store Flertal, bringer ingen virkelig Hjælp til Landbruget. Det drejer sig ganske aabenbart om, at det hele er kommet i Leje paa et nyt Niveau: mindre Produktion, forandrede Priser, og saa maa man se, om en Tilpasning ikke skulde ske paa Udgifternes Omraade, om man ikke skulde skære den Del af Landbrugets Kapital væk, som alligevel ikke kan forrentes, og som der ikke er Chance for at faa forrentet, saadan som Landet ligger, inden for en overskuelig Fremtid.

Dette vil Hr. Hauch ikke, og det ønsker altsaa det store Landbrug ikke, nej, man forlanger Prisstigninger, Flaaning af Forbrugerne, man forlanger en Handelstraktat, der vil være fuldkommen ruinerende for Danmark, man forlanger Valutamonopol, forlanger den sociale Lovgivning ødelagt og kræver ligefrem Fagforeninger forbudt ude paa Landet. Jeg kan ikke tro, at Flertallet af Landboforeningernes Medlemmer i Virkeligheden er med paa dette Programs Gennemførelse eller vil understøtte det, selv om jeg ved, at en Resolution i denne Retning blev enstemmigt vedtaget i Aarhus. Jeg ved, at hele denne krisepolitiske Linie, hvis den gennemføres, vil faa skrækkelige